C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Roj.pdb

PDB Name: Sterling - Roj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Roj
(Swarm)

"Tyhle hovory s vámi mi budou na další cestě chybět," prohlásil cizinec.
Kapitán doktor Simon Afriel zkřížil ruce plné klenotů na své zlatem vyšívané vestě: "Taky mne to mrzí," odpověděl v cizincově sykavé řeči. "Naše přátelská povídání mi byla velice užitečná. Vlastně bych měl za ta poučení platit, ale vy mi je dáváte zdarma."
"Vždyť to byly jen informace," namítl cizinec a ukryl své korálkově zářivé oči za tlustými mžurkami. "My Investoři obchodujeme s energií a vzácnými kovy. Hledání a cenění pouhých vědomostí je význačným rysem nezralých ras."
Cizinec si odhrnul dlouhý řasený závoj za ušní otvory, maličké jako píchnutí špendlíkem.
"Nepochybně máte pravdu," řekl Afriel, ale v duši jím pohrdal. "Nicméně my lidé jsme dětmi jiné rasy a určitá nezralost je pro nás přirozená." Afriel sejmul sluneční brýle a třel si hřbet nosu. Kabiny vesmírné lodi byly totiž osvětleny spalujícím modrým světlem, tvořeným převážně ultrafialovou složkou. Tohle světlo měli Investoři nejraději a ani je nenapadlo nějak je měnit kvůli jednomu lidskému cestujícímu.
"Vy nedopadnete špatně," prohlásil mimozemšťan velkomyslně. "Jste právě taková rasa, se kterou obchodujeme nejraději: mladá, dychtivá, přizpůsobivá, schopná přijímat nové zkušenosti a věnovat se mnoha druhům prospěšných činností. Měli jsme se s vámi spojit mnohem dřív, ale vaše technologická úroveň byla pořád příliš nízká, než aby nám slibovala nějaký zisk."
"To se teď změnilo," pravil Afriel. "Teď na nás zbohatnete."
"Ovšem," potvrdil Investor. Závoj na jeho zakrslé hlavě se rychle třepotal, což znamenalo, že se baví.
"Během dvou staletí budete mít právě dost, abyste od nás mohli koupit tajemství mezihvězdné dopravy. Nebo možná vaše strana Mechanistů objeví to tajemství vlastním výzkumem."
To Afriela otrávilo. Jako člena frakce Přetvořených ho zmínka o soupeřící politické straně nemohla potěšit,
"Nepřeceňujte obyčejnou technickou rutinu," namítl. "Berte v úvahu náš talent na jazyky. Ten dělá z naší strany mnohem lepšího obchodního partnera. Pro Mechanisty vypadají všichni Investoři stejně."
Cizinec zaváhal. Afriel se smál. Svým prohlášením se dotkl cizincovy osobní ctižádosti a narážka by měla zabrat. To bylo právě to, v čem Mechanisté vždycky chybovali. Snažili se jednat se všemi Investory stejně, vždycky používali tutéž naprogramovanou rutinu. Postrádali představivost.
S těmi Mechanisty by se už konečně mělo něco udělat, uvažoval Afriel. Něco trvalejšího, než drobné, byť i smrtelné srážky jednotlivých lodí v Pásmu asteroidů nebo v ledových prstencích Saturnu. Obě strany jen stále manévrují, čekají na příležitost zasadit rozhodující úder, lanaří si nejlepší odborníky, používají léčky, vraždy a průmyslovou špionáž.
Kapitán doktor Simon Afriel byl v těchto piklích zkušeným přeborníkem. To byl důvod, proč strana Přetvořených platila Investorům ty miliony kilowattů k úhradě jeho cesty. Afriel měl doktorát z biochemie a mimozemské lingvistiky a titul mistra v konstrukci magnetických zbraní. Bylo mu 38 let a byl Přetvořený tak dokonale, jak to odpovídalo současnému stavu vědy a době jeho početí. Jeho hormonální rovnováha byla zpomalena, aby se vyrovnalo dlouhé období pobytu ve stavu beztíže. Jeho srdce mělo upravenou strukturu pro vyšší výkon a tlusté střevo bylo modifikováno tak, aby vyrábělo vitaminy, které normálně produkuje střevní flóra. Slepé střevo neměl. Genetické inženýrství a tuhý trénink od dětství mu daly dohromady inteligenční kvocient 180. Nebyl to nejskvělejší z agentů Rady Prstenců, ale měl nejvyšší mentální stabilitu a byl nejspolehlivější.
"Vypadá to ostudně," řekl cizinec, "když se člověk vašich kvalit odhodlá hnít dva roky v tomhle mizerném, nic neslibujícím Zapadákově."
"Ta léta nebudou promarněna," zněla odpověď.
"Ale proč chcete studovat Roj? Ti vás nemohou nic naučit, protože neumějí mluvit. Nemají zájem obchodovat, protože nemají ani nářadí, ani výrobní technologie. Je to jen rasa vesmírných tuláků, která je v podstatě bez inteligence."
"To už samo o sobě stojí za studium."
"Chcete je snad zkusit napodobit? Vy přece děláte nestvůry sami ze sebe." Znovu zaváhal. "Snad byste to dokázali. Ale bylo by to špatné pro obchod."
V tu chvíli lodní reproduktory
vybuchly flétnovou cizí hudbou, následovanou skučením a skřehotáním řeči Investorů. Většina z toho měla příliš vysokou frekvenci pro Afrielovy uši.
Cizinec vstal, jeho zlatem přeplněná suknice se ometla o drápy ptačích nohou. "Symbiont Roje dorazil," přetlumočil

zvuky reproduktorů.
"Děkuji vám." Když se otevřely dveře kabiny, mohl Afriel bez potíží reprezentanta Roje ucítit: teplý kvasnicový zápach se rychle šířil ve vzdušném obalu lodi.
Afriel mžikem oka zkontroloval svůj vzhled v kapesním zrcátku. Dotkl se pudrem tváří a narovnal si kulatý sametový klobouk, posazený na narudle zlatých, po ramena dlouhých vlasech. Na jeho náušnicích se blyštěly rudé impaktní rubíny, velké jako palce. Pocházely z pásma asteroidů. Po kolena dlouhý plášť i vesta byly ze zlatého brokátu. Náprsenka košile byla oslnivě zdobná, tkaná z nití z červeného zlata... Afriel byl tak oděn jen proto, aby udělal dojem na Investory, kteří u svých hostů oceňují a očekávají vzhled prosperujících lidí. Jak by asi nejlépe zapůsobil na ty nové cizince? Nejspíš vůní. Použil tedy své voňavky.
U postranního vchodu lodi se symbiont Roje hemžil kolem velitele. Velitel byl starý, ospalý Investor, dvakrát větší než většina členů posádky. Jeho masivní hlavu kryla klenotnicky vyvedená přilba. Z ní svítily mračné oči jako objektivy kamer.
Symbiontovo tělo neslo šest zadních nohou, čtyřmi předními končetinami, opatřenými drápy, volně gestikuloval. Bylo vidět, že mu překáží umělá gravitace lodi, třikrát silnější než zemská. Zakrnělé oči, kývající se na stopkách, byly pevně zavřeny v panujícím přebytku světla. Zřejmě je používají ve tmě, usuzoval Afriel.
Velitel odpovídal tvorovi jeho řečí. Afriel se šklebil, neboť doufal, že symbionti budou ovládat jazyk Investorů. Teď se bude musit učit další řeč, a to řeč vyslovovanou bez pomoci jazyka. Po další stručné výměně zvuků se velitel otočil k Afrielovi.
"Symbionti nejsou právě nadšeni vaším příjezdem. Zřejmě zde bylo nějaké nedorozumění s lidmi, kteří se tu vyskytovali ještě nedávno. Ovšem, že to mohu zvládnout a zařídit vám vstup do Hnízda. Celou operaci zaznamenáme a příslušný obnos za své
diplomatické služby vyúčtuji vaší straně, jakmile se vrátím do vaší planetární soustavy.
"Děkuji Vaší Ctihodnosti," odpověděl Afriel. "Prosím, tlumočte zástupci symbiontů má osobní přání všeho nejlepšího, jakož i skromnost a bezúhonnost mých úmyslů..." Prudce se přerušil, když symbiont pokročil směrem k němu a hrubě ho chňapl za lýtko levé nohy. Afriel se mu vytrhl, těžce odskočil dozadu v trojnásobné umělé gravitaci a zaujal obranný postoj. Při tom mu symbiont urval dlouhý cár nohavice. Teď se klidně skrčil a pojídal ho.
"Takhle předá vaši vůni a složení všem svým druhům v Hnízdě," vysvětlil velitel. "To je nutné, jinak by vás brali jako vetřelce a Bojovníci Roje by vás zabili."
Afriel se rychle vzpamatoval a přitiskl ruku na ránu, aby zastavil krvácení. Tajně doufal, že žádný z Investorů nezpozoroval jeho reflexivní protiakci. Nechtěl, aby se o něm vykládala historka, jak se polekal neškodného průzkumníka.
"Chtěli bychom brzo otevřít vzduchový uzávěr," řekl velitel flegmaticky a opřel se o svůj tlustý ještěří ohon. Symbiont dál přežvykoval cár kalhot. Afriel si prohlížel jeho článkovanou hlavu, sedící bez krku přímo na těle tvora. Mělo to ústa a nozdry, mělo to cibulkovité oči na stopkách; byly tu otáčivé lišty, což mohlo představovat radiový přijímač a dva souběžné hřebeny z chomáčů svíjejících se krátkých tykadel, jež vyčnívala mezi třemi chitinovými deskami. Jejich funkci neznal.
Vzdušný uzávěr se otevřel. Horký, těžký závan kouřového pachu vnikl do uzavřené místnosti. Zřejmě vadil i okolo stojícím Investorům, protože bleskurychle zmizeli.
"Vrátíme se za 612 vašich dnů, přesně podle dohody," pravil velitel.
"Děkuji Vaší Ctihodnosti," odpověděl Afriel.
"Good luck," popřál mu velitel anglicky.
Afriel se usmál. Symbiont se s hadím zaviněním článkovaného těla prosmýkl dveřmi. Doktor ho následoval. Vzdušný uzávěr za nimi zaklapl. Tvor nic neříkal a dál hlasitě přežvykoval. Otevřely se další dveře a symbiont jimi proskočil do kruhového kamenného tunelu o značném průměru. Afriel si schoval sluneční brýle do kapsy a vytáhl pár infračoček. Připevnil si je na
hlavu a vykročil z uzávěru. Umělá přitažlivost zmizela a byla nahrazena nepatrnou, téměř nevnímatelnou gravitací asteroidu, ve kterém měl Roj své hnízdo. Afriel se usmíval, bylo to pohodlné po dlouhých týdnech přetížení. Většinu svého dospělého života strávil v beztíži, v kolonii Přetvořených na Saturnových Prstencích.
V temné dutině v boku tunelu se krčil jakýsi huňatý tvor velikosti slona, s diskovitou hlavou. V infračervených brýlích bylo zřetelně vidět jeho teplé tělo. Afriel slyšel i jeho dech. Tvor trpělivě čekal, až se Afriel vrhl kolem něj dál do tunelu. Pak zaujal své místo na konci tunelu a tak dlouho se nafukoval a nadýmal, až svou diskovitou hlavou bezpečně a hermeticky ucpal výstup do prostoru. Jeho četné nohy se pevně zachytily výstupků ve stěnách.
Loď Investorů odletěla. Doktor Afriel zůstal zde, uvnitř jedné z milionů planetek, které obklopují obří hvězdu Betelgeuse zářivým prstencem o hmotě téměř pěti Jupiterů. Je to sluneční soustava sice z malých, ale zato téměř nedotčených planetek, tedy zdroj potencionálního bohatství, a patří více méně celá Roji.
Aspoň si na něj žádná jiná rasa nedělala nárok, pokud paměť Investorů sahala.
Afriel si bedlivě prohlížel chodbu. Vypadala opuštěně a protože tu nebyla žádná teplá tělesa, vydávající infračervené záření, nemohl dohlédnout daleko. Odrážel se nohama od stěn a zvolna splýval dolů.
Najednou uslyšel lidský hlas: "Doktore Afrieli!"
"Doktorko Mirny!" zavolal. "Tady jsem!"
Nejdříve uviděl pár mladých symbiontů, kteří se k němu rychle blížili. Špičkami drápů na nohou se sotva dotýkali stěn, za nimi připlouvala žena se stejnými brýlemi, jako měl sám. Byla mladá a atraktivní, v té úpravě, kterou jí dalo anonymní genetické přetvoření. Zaskuhrala na symbionty něco jejich řečí, ti se zastavili a čekali. Sama sklouzla vpřed, takže ji Afriel zachytil za paže a odborně ztlumil její moment hybnosti.

"Nemáte žádná zavazadla?" zeptala se starostlivě. Zavrtěl hlavou. "Zachytili jsme vaše varování dřív než jsem vyrazil. Mám jen to, co mám na sobě a pár drobností po kapsách." Prohlédla si ho kriticky. "Tohle se teď nosí v Prstencích? Móda se změnila víc, než jsem čekala."
Afriel mrkl na svůj brokátový kabát a rozesmál se: "To je politická záležitost. Investoři vždy raději jednají s lidmi, kteří vypadají jako úspěšní byznysmeni s širokým rozmachem. A ty střihy jsme šlohli Mechanistům, oni chodí takhle nastrojení pořád."
Na chvíli zaváhal, nechtěl ji urazit. Inteligence Galiny Mimy se pohybovala těsně pod dvěma sty bodů. Muži a ženy, jejichž vysoká bystrost je občas přelétavá a nestabilní, se rádi uchylují do soukromí světa fantasie, nebo se zapletou do podivných a neproniknutelných změtí piklů a racionalizace.
Vysoká inteligence byla strategií Přetvořených, která měla rozhodnout boj s Mechanisty o kulturní nadvládu a již museli dodržovat navzdory všem náhodným ztrátám či dočasným ústupkům. Dokonce zkoušeli vypěstovat Superchytré, s I.Q. přes dvě stě, jenže v koloniích tím vznikalo příliš velké procento odpadu, takže strana tento směr nakonec zastavila.
"Vy se teď určitě podivujete mému oblečení," prohlásila Mirny.
"Má rozhodně půvab neobvyklosti," smál se Afriel.
"Je to utkáno z vláken kokonů," odpověděla. "Má původní válečná
výstroj byla snědena symbiontem-metařem během nepokojů v posledním roce. Obvykle tu chodím nahá, ale nechtěla jsem vás rozhněvat tak velkou demonstrací důvěrnosti."
Afriel pokrčil rameny: "Sám chodím často nahý. Nikdy jsem nenašel v oblečení žádný zvláštní užitek kromě kapes. Mám v nich pár kousků nářadí, ale většina z toho není důležitá. Naše hlavní nástroje jsou tady -" a poklepal si na hlavu. "Jestli můžete, ukažte mi nějaké bezpečné místo, kde bych si ty hadry uložil..."
Potřásla hlavou. Neviděl jí do očí, byly skryty za čočkami, jež činily její výraz naprosto nečitelným.
"Dopustil jste se svého prvního omylu, doktore. Tady neexistuje místo, které by bylo jen pro nás. Je to týž omyl, jehož se dopouštějí agenti Mechanistů, tentýž, na který jsem skoro doplatila životem. Tady neznají pojem soukromí nebo majetku. Tohle je Hnízdo. Když si zaberete nějakou část pro sebe - je lhostejné, jestli si tam chcete otevřít obchod, nebo tam spát, nebo cokoliv - stáváte se vetřelcem, nepřítelem. Dva Mechanisté, muž a žena, hledali prázdné a bezpečné místo pro svůj počítač. Válečníci rozbili dveře a zahubili je. Metaři pak snědli celé zařízení - sklo, kovy, všechno."
Afriel se chladně usmál. "To je mohlo stát celé jmění, dopravit všechen ten materiál až sem."
Pokrčila rameny. "Jsou bohatší než my. Jejich stroje, jejich doly... Myslím, že měli v úmyslu mne zabít. Potají, aby bojovníci nebyli vydrážděni pohledem na násilí. Měli počítač, který se dokázal naučit řeč chvostoskoků rychleji než já."
"Ale přežila jste," poukázal Afriel. "A vaše hlášení, hlavně ta první, když jste ještě měla většinu vybavení, byla ohromně zajímavá. Rada stojí za vámi, celou tu dobu. Během své nepřítomnosti jste se stala v Prstencích slavnou osobností."
"Ano, přesně to jsem čekala," prohlásila.
Afriel byl v rozpacích. Pak řekl opatrně: "Tedy, je pravda, že jsem v tom našel nějaké nesrovnalosti, v mém oboru, tedy v mimozemské lingvistice."
Neurčitě pokynul směrem k dvěma symbiontům, kteří je doprovázeli. "Ovšem celkově jste udělala ohromný pokrok v komunikaci se symbionty. Aspoň tihle dva vypadají, že mluví pořád a na celé Hnízdo."
Podívala se po nich s nerozeznatelným výrazem a pokrčila rameny. "Teď je tady patnáct druhů symbiontů. Tihle, kteří mne doprovázejí, se nazývají chvostoskoci a mluví jen mezi sebou. Jsou to divoši, doktore, kteří snášeli pozornost Investorů jen proto, že dovedou mluvit tiše. Kdysi to bývala rasa vesmírných tuláků, ale tihle to už zapomněli. Objevili Hnízdo a byli jím absorbováni, stali se příživníky." Poklepala jednomu z nich na hlavu. "Tyhle dva jsem si ochočila, protože jsem se naučila krást a žebrat jídlo lépe než oni. Teď jsou stále se mnou a chrání mne před většími jedinci. Oba na mne žárlí, to vím. Jako jediní jsou v Hnízdě teprve deset tisíc let a jejich postavení je stále nejisté. Ustavičně přemýšlejí a občas se diví. Po deseti tisících let jsou stále stejně málo existenčně zajištěni."
"Divoši," souhlasil Afriel. "Tomu lze snadno věřit. Jeden z nich mne chňapl do nohy, ještě na lodi. A to chtěl být považován za vyslance."
"Ano, taky jsem ho napomenula, když jste přišli," řekla Mirny. "Nemusí se vám to zrovna líbit, ale dokázala jsem ho uplatit jídlem... Doufám, že vás moc neporanil?"
"Jen škrábnutí," ujistil ji Afriel. "Předpokládám, že tady nechytnu infekci."
"Velice pochybuji. Pokud jste si ovšem nepřinesl své vlastní bakterie sebou."
"To sotva," urazil se Afriel. "Nemám žádné bakterie. A nemohu přenést ani žádné cizí mikroorganismy."
Mirny vzhlédla: "To znamená, že máte nějaké speciální genetické úpravy... Myslím, že teď můžeme jít. Chvostoskok roznesl váš osobní pach dotyky úst do místnosti před námi. Prosákne celým Hnízdem v několika hodinách. Jakmile dosáhne Královny, šíří se velmi rychle."
Odrazila se silně nohama od tvrdého krunýře jednoho z mladých chvostoskoků a vrhla se do sálu. Afriel ji následoval. Vzduch tu byl horký, takže se pod svým oblečením začal potit, ale jeho antiseptický pot byl bez zápachu. Vnikli do rozsáhlého jeskynního prostoru v obydlené skále. Sál byl klenutý a protáhlý, dobrých osmdesát metrů dlouhý a asi dvacet široký. Rojili se v něm obyvatelé Hnízda.
Byly jich tu stovky. Většinou to byly dělnice, osminohé a chlupaté, velikosti dánské dogy. Tu a tam se pohybovali bojovníci, zarostlé nestvůry, velké jako kůň, s mocnými tesáky v tlamách velikosti a tvaru přecpaného křesla.
O pár metrů dále táhly dvě dělnice člena kasty sensorů, jehož nesmírná zploštělá hlava byla připojena k zakrnělému tělíčku, tvořenému převážně plícemi. Sensor měl veliké, diskovité oči a z jeho chlupatého chitinu vyrážela dvě dlouhá,

vroubkovaná tykadla, která se slabě poškubávala, jak je dělnice vláčely za sebou. Hákovité, vyschlé nohy dělnic zvonily o vyhlazené skalní stěny.
Za nimi přicházela nestvůra s hlavou bez vlasů a bez tváře, jako by pádlovala veslovitými končetinami v horkém, dusném vzduchu. Přední strana její hlavy byla hotová noční můra - skřípající čelisti, vyzbrojené tryskami na kyselinu.
"Tunelář," představila Mirny. "S tím se dostaneme hlouběji do Hnízda, pojďte se svézt." Vymrštila se směrem k obludě a chytila se za něco na jejím chlupatém, článkovaném zadku. Afriel ji následoval, držen dvěma mladými chvostoskoky, kteří se zachytili povrchu nestvůry svými předními končetinami. Při doteku jejich horké, vlhké, mastně páchnoucí srsti se Afriel otřásl odporem. Obluda klidně dál veslovala vzduchem, jejích osm
širokých, pádlovitých nohou nabíralo vzduch jako křídla.
"Musí jich tu být tisíce," řekl Afriel.
"Ve svém posledním hlášení jsem uváděla stovky tisíc, ale to jsem neprozkoumala celé Hnízdo. Ještě stále zbývají obrovské rozlohy, které jsem neviděla. Ale celkový počet jedinců se určitě blíží ke čtvrt miliónu. Tenhle asteroid je asi stejně velký jako hlavní základna Mechanistů - Ceres. Jsou tu stále bohaté žíly uhlíkatých materiálů. A ještě dlouho nebudou vytěženy."
Afriel zavřel oči. I kdyby ztratil své brýle, byl by schopen i poslepu procítit své putování mezi těmito hemživými, škubavými, svíjivými tisíci.
"Populace stále roste, že?"
"Určitě," odpověděla. "Ve skutečnosti už brzo vyšle roj své členy k páření. V prostorách poblíž královny jsou připraveny tři tucty ženichů a nevěst. Jen oni vyletí do vesmírného prostoru, tam se spáří a založí nové Hnízdo. Už brzy vás pozvu na to představení." Zaváhala. "Vstupujeme do houbových plantáží."
Jeden z mladých chvostoskoků změnil polohu. Uchopil tunelářovu srst předními končetinami a začal hlodat manžetu Afrielových kalhot. Afriel ho zvučně nakopl, takže sebou trhl zpět a vtáhl do sebe oční stopky. Když zase vykoukl, vnikali do dalšího sálu, rozsáhlejšího než předešlý. Všechny jeho stěny, odspodu až nahoru, byly pokryty nepřehlednou hojností hub. Většina běžných druhů byla přerostlá do bání velikosti sudu, větevnaté druhy připomínaly objemem spíš sloupy a špagetovité vyvrhovaly mohutné spleteniny, které se nepatrně pohybovaly ve slabém voňavém vánku. Některé ze sudovitých byly obklopeny jemným oparem vypouštěných spor.
"Vidíte ty spečené hroudy pod houbami, jejich výživné prostředí?" ptala se Mirny.
"Ovšem."
"Nejsem si jistá, zda je to rostlinná forma, nebo nějaký druh komplexního biochemického bahna," uvažovala. "Vtip je v tom, že to roste ve slunečním světle, na vnější straně asteroidu. Zdroj potravy, rostoucí ve volném prostoru! Představte si, jakou by to mělo cenu v Prstencích."
"K ocenění nemám dost slov," souhlasil Afriel.
"Samo o sobě je to nejedlé. Jednou jsem zkusila sníst docela malý kousek. Chutnalo to jako plastická hmota."
"Jí se tu dobře, obecně řečeno?"
"Ano, naše biochemie je dost podobná té, kterou má Roj. Tyhle houby jsou perfektně jedlé a chutné. Vývržek je ještě výživnější, myslím. Vnitřní fermentace ve střevech dělnic zvyšuje nutriční hodnotu."
Afriel se zjevil: "Vám se to podařilo ochutnat?" Mirny na to: "Později vás naučím, jak si vyžádat od dělnice potravu. Je to jednoduchá záležitost reflexních dotyků - není to kontrolováno feromony, jako většina jejich jednání," smetla si dlouhý pramen zacuchaných a špinavých vlasů s tváře. "Doufám, že vzorky feromonů, které jsem poslala domů, měly aspoň cenu dopravy."
"Zajisté. Jejich chemické složení je fascinující. Dokázali jsme syntetizovat většinu jejich složek. Osobně jsem se zúčastnil práce výzkumného týmu." Zarazil se. Jak dalece jí může důvěřovat? Asi by jí neměl nic říkat o experimentu, který naplánovali jejich nadřízení. Pokud Mirny znal, byla obyčejný, klidný a seriosní výzkumník, jako on. Vědecká společnost Přetvořených měla nápadně málo lidí, zapojených do vojenské a jiné špionáže.
Jako investici do budoucna poslali Přetvoření své výzkumníky ke všem devatenácti mimozemským rasám, které znali Investoři. Stálo to spoustu gigawattů čisté energie a tuny drahých kovů. Ve většině případů mohli být vysláni pouze dva nebo tři výzkumníci k jedné rase. V sedmi případech dokonce jen po jednom. Pro Roj byla vybrána Galina Mirny. Šla klidně, důvěra ve vlastní inteligenci a dobré úmysly ji držely naživu a při zdraví. Ti, kdo ji vyslali, nevěděli, zda její objevy budou užitečné, nebo budou mít vůbec nějaký význam. Byli jen přesvědčeni, že bylo nutno ji poslat, třeba samotnou, třeba špatně vybavenou, dřív, než jiná politická strana pošle své lidi a ti třeba objeví nějakou technologii nebo fakt mimořádné důležitosti. A Dr. Mirny se skutečně ocitla v takové situaci. To učinilo z její mise otázku bezpečnosti Prstenců. A to byl také důvod, proč se tu objevil Afriel.
"Vy jste syntetizovali složky?" ptala se. "Proč?"
Afriel vyrobil na tváři odzbrojující úsměv. "Jen proto, abychom vyzkoušeli, zda to dokážeme".
"Žádné intelektuálské šarády, prosím. Letěla jsem do takové dálky jen proto, abych takovým věcem unikla. Řekněte mi pravdu."
Afriel na ni hleděl a litoval, že mu brýle nedovolí, aby jí viděl do očí. "Tak dobrá," řekl. "Máte právo vědět, že jsem byl pověřen Radou Prstenců, abych provedl pokus, který může ohrozit naše životy. Nás obou."
Mimy chvíli mlčela. "Vy jste od Bezpečnosti, že?"
"Mám hodnost kapitána."
"Věděla jsem to... Věděla jsem to od té chvíle, kdy přistáli ti dva Mechanisté. Byli tak uhlazení a tak podezřelí - myslím, že by mne jednoho dne klidně zabili, kdyby už nemohli doufat, že ze mne úplatkem nebo mučením dostanou nějaké tajemství. Vyděsili mne k smrti, kapitáne Afrieli... A vy mne děsíte taky."
"Žijeme v děsivém světě, doktorko. Je to záležitost bezpečnosti strany."

"U takových, jako jste vy, je všechno záležitost bezpečnosti strany," odsekla. "Nemohu vás vzít nikam dál ani vám už nic ukázat. Tohle Hnízdo, ty obludky - oni nejsou inteligentní, kapitáne. Nemohou myslet, neumějí se učit. Oni jsou nevinní - prvobytně nevinní. Neznají rozdíl mezi dobrem a zlem. Nemají vědomosti o ničem. Poslední, co potřebují, je stát se pěšáky v mocenském boji mezi úplně cizími rasami, vzdálenými světelné roky."
Tunelář zabočil k východu z houbového sálu a vesloval dál v horké temnotě. Skupina tvorů, kteří vypadali jako šedé, zploštěle míče, připlula v opačném směru. Jeden z nich se usadil Afrielovi na rukáv a kýval dlouhým, bičovitým tykadlem. Afriel ho jemně smetl, načež tvor pukl a vyslal proud špinavě nazelenalých kapek.
"Přirozeně s vámi v principu souhlasím, doktorko," řekl Afriel uklidňujícím hlasem. "Ale berte v úvahu Mechanisty. Někteří z jejich radikálních straníků jsou skoro víc než z poloviny stroje. Můžete u nich čekat humánní motivy? Jsou studení, doktorko - studené a bezduché stvůry, které dokážou rozkrájet živého muže nebo ženu na kousky a nikdy nevycítí jejich bolest. Většina té strany nás nenávidí. Říkají nám rasoví supermani. Chcete raději, aby oni udělali to, co máme udělat my a použili to proti nám?"
"To jsou prázdné řeči," pohlédla kupředu. Všude kolem do sebe dělnice ládovaly houby, plnými čelistmi si cpaly břicha a pak se rozbíhaly do Hnízda. Buď uháněly těsně kolem nich, nebo mizely v jednotlivých chodbičkách a tunelech všemi směry, tedy i nahoru a dolů. Afriel zahlédl tvora velice podobného dělnici, ale pouze se šesti nohama, jak běží proti proudu. Byl to přizpůsobený příživník, mimikry. Jak dlouho se asi takový tvor musel vyvíjet, aby vypadal takhle, podivil se Afriel.
"Není divu, že jsme měli tolik defektních dětí v Prstencích," pravila zasmušile. "Když je lidstvo tak hloupé a tak usilovně se žene do slepé uličky, jak jste to popsal, pak je lépe s tím nic nemít. Lepší je žít sám. Lepší je nepodporovat šíření šílenství."
"Takovéhle řeči nás mohou jedině zabít," namítl Afriel. "Jsme povinni zachovat věrnost Straně, která nás zplodila,"
"Řekněte mi po pravdě, kapitáne," zeptala se. "Neměl jste nikdy chuť všeho nechat, opustit všechny své povinnosti a závazky a jít, kam vás
napadne? Opustit celý náš svět i svou roli v něm? Byli jsme tak tvrdě trénováni, od malička, a tak mnoho od nás požadovali. Nemyslíte, že jsme ztratili z očí své vlastní cíle, vlastní život?"
"Žijeme ve vesmíru," odpověděl Afriel rozhodně. "Vesmír je nepřirozené prostředí, takže vyžaduje nepřirozené úsilí od nepřirozených lidí, aby se jim dařilo. Naše mysli jsou naše zbraně a filosofie je druhotná záležitost. Přirozeně, že jsem takové nutkání pocítil, o jakém se zmiňujete. To je další hrozba, proti které je třeba bojovat. Já věřím v uspořádanou společnost. Technologie rozpoutala děsivé síly, které společnost rozbíjejí. Nějaká strana musí povstat k boji a zavést organizaci. My Přetvoření máme dost moudrosti a střízlivosti, abychom to učinili humánně. Proto dělám to, co dělám."
Zaváhal. "Neočekávám, že bych se dočkal dne našeho konečného vítězství. Spíš čekám, že zahynu v nějaké přestřelce, nebo mne zavraždí. Mně stačí vědomí, že ten den jednou přijde!"
"Ta vaše nadutost, kapitáne," vybafla náhle. "Ta nadutost na váš malý život a malé oběti! Jen se podívejte na Hnízdo, když chcete vidět ten váš humánní a perfektní pořádek. Tady to je! Tady je vždycky teplo a tma a dobře to tu voní, tady je snadné získat potravu a všecko se nekonečně a perfektně zužitkuje. Jediné suroviny, které se úplně ztrácejí z koloběhu jsou těla těch, kteří zakládají nové roje a troška vzduchu. Hnízdo jako tohle může beze změn vydržet stovky tisíc let. Stovky - tisíc - let! Kdo, nebo co si vzpomene na vás a vaši pitomou partaj za pouhých tisíc let?"
Afriel potřásl hlavou: "To není přesvědčivé srovnání. Tihle tady nežijí déle než my. Za dalších tisíc let z nás budou stroje nebo bohové." Sáhl si na hlavu - jeho sametový klobouk byl pryč. Neměl pochybnosti, čím se živí jeho strážce v tuto chvíli.
Tunelář je unášel hlouběji do bludiště v plástvích uvnitř asteroidu. Viděli komory s kuklami, kde se hladké larvy svíjivě zahalovaly do hedvábných plen; viděli hlavní houbové plantáže; pohřební šachty, kde okřídlené dělnice bez ustání víří křídly hustý vzduch, horečně žhavý teplem rozkladu. Leptavá černá houba rozžvýkává mrtvá těla na hrubý černý prach, odnášený začerněnými dělnicemi, které jsou
samy ze tří čtvrtin mrtvé.
Později opustili tuneláře a pluli dál sami. Žena se pohybovala s lehkostí dlouhodobého návyku. Afriel se ji snažil následovat, přičemž se srážel s kvičícími dělnicemi. Byly jich tu tisíce, nalepených na stropech, na stěnách, na podlaze v celých hroznech, či ubíhajících všemi směry. Později se zastavili v sále okřídlených princů a princezen, v okrouhlé ozvučné jeskyni, kde čtyřicet metrů dlouhá stvoření na křivých nohách napolo visela ve vzduchu. Jejich těla byla článkovaná a kovově se leskla, místo křídel měli na hrudníku přírodní raketové trysky. Úhledné, podélně rýhované zadky představovaly radarové antény s dalekým dosahem. Vypadali mnohem víc jako modely meziplanetárních zařízení, než jako něco živého. Dělnice je bez ustání krmily. Jejich vyboulená vzdušnicová břicha byla naplněna stlačeným kyslíkem.
Mirny vyžebrala velký špalek houby od mimojdoucí dělnice tím, že jí šikovně poklepávala po tykadlech a vyvolala tak odvetnou reakci. Větší část rozdělila mezi oba chvostoskoky. Ti jídlo hltavě pozřeli a hned koukali hladově po dalším.
Afriel zkřížil nohy do pozice beztížného lotosu a začal žvýkat, přičemž se snažil kožovitou houbu určit. Byla sice tuhá, ale chutnala výborně, jako uzené maso, a to byla lahůdka, kterou ochutnal jen jednou v životě. V jejich kolonii znamenal zápach kouře neštěstí.
Mirny zachovávala kamenné mlčení. "Jídlo tedy není problém," poznamenal Ariel. "Kde budeme spát?"
Pokrčila rameny. "Kdekoliv. Tu a tam se najdou nepoužívané výklenky či chodbičky. Předpokládám, že jako další chcete vidět obydlí Královny."
"Za každou cenu."
"Pak potřebuji získat víc hub. Válečníci jsou teď na stráži a dají se uplatit jen jídlem."
Získala náruč hub od další dělnice z nekonečného zástupu a vyrazili. Afriel už dokonale zabloudil a teď byl ještě víc

zmaten bludištěm tunelů a místností. Konečně vyšli do nesmírné jeskyně bez světla, zářící jen infračervenými paprsky tepla, které se linulo z monstrózního těla Královny. Byla to ústřední továrna celé kolonie. Skutečnost, že sestávala jen z teplého, dužnatého masa, nemohla zastřít její průmyslový
charakter. Tuny natrávené houbové kaše vstupovaly do slepých čelistí na jednom konci. Okrouhlé vlny měkkého masa ji trávily a zpracovávaly s mohutným sáním, sviječím a vlněním, s hřmotným čvachtáním a mlaskáním. Z druhého konce vykapával jako na běžícím pásu nekonečný proud vajec, z nichž každé bylo obaleno tlustou vrstvou hormonální mazací pasty. Dělnice lačně olizovaly vejce, čímž je čistily a pak je odnášely do inkubátorů. Každé vejce bylo veliké jako lidský trup.
Tentýž děj probíhal nepřetržitě dál a dál. Zde nebylo dne ani noci, tady uprostřed asteroidu, kam se světlo nikdy nedostalo. Neexistovaly přestávky v denním rytmu zrodu těchto stvoření. Tok produkce byl plynulý a vyrovnaný, jako kdyby tu pracoval automatický důl.
"To je to, proč jsem tady," mumlal Afriel uctivě. "Jen se na to podívejte, doktorko. Mechanisté mají automatické důlní soustavy, které jsou o generaci před našimi. Ale tady, v hlubinách toho malého, tajemného světa je genetická technologie, která se sama živí, sama udržuje, sama běží, efektivně, nekonečně a nevyčerpatelně. Je to perfektní organická mašinérie. Naše strana bude moci využít tyto bezduché dělníky, aby se stala průmyslovým gigantem. A naše znalosti biochemie jsou nepřekonatelné. My Přetvoření jsme skutečně jediní, kteří to dokážou."
"Jak si to představujete?" zeptala se Mirny se zjevnou skepsí. "Musel byste odvézt oplodněnou Královnu celou tu dálku do sluneční soustavy. To si sotva můžeme dovolit, i kdyby nás Investoři nechali, a to nebudou chtít."
"Nepotřebuji celé Hnízdo," vysvětloval Afriel trpělivě. "Stačí mi genetická informace z jediného vejce. Naše laboratoře v Prstencích dokážou nakloňovat nekonečné množství dělnic."
"Vaše dělnice vám budou k ničemu bez feromonů Hnízda. Musíte chemicky řídit jejich pracovní techniku."
"Přesně tak," řekl Afriel. "Jenže naštěstí dovedu ty feromony vyrobit a zkoncentrovat. Teď už je musím jenom vyzkoušet. Musím zjistit, zda je umím použít tak, aby dělnice činily, co si budu přát. Musím definitivně určit, zda je to možné a jsem zmocněn propašovat nezbytné genetické informace do Prstenců.
Investoři to neschválí. Jsou v tom ovšem zapleteny otázky morálky a Investoři se geneticky nevyvíjejí. Ale můžeme získat jejich souhlas dodatečně, až na tom vyděláme. A nejlepší na tom je, že porazíme Mechanisty na jejich vlastním hřišti."
"Vy jste dopravil feromony sem?" ptala se Mirny. "A neměli Investoři nějaké podezření, když je našli?"
"Teď jste to vy, kdo udělal chybu," řekl Afriel tajemně. "Vy předpokládáte, že Investoři jsou neomylní. A to je chyba. Rasa, která není zvědavá, nemůže nikdy odhalit všechny možnosti, které si my Přetvoření dokážeme vymyslit." Afriel si vykasal nohavici a odhalil pravé lýtko. "Všimněte si té naběhlé žíly podél holeně. Oběhové problémy tohoto druhu jsou běžné pro lidi, kteří tráví většinu času ve stavu beztíže. Jenže tahle žíla je uměle blokována a zpracována redukční osmósou. Uvnitř je deset oddělených kolonií geneticky upravených bakterií a každá z nich je speciálně vycvičena k produkci některého feromonu Hnízda."
Usmál se. "Investoři mne prohledali velmi důkladně, použili i paprsky X. Ovšem žíla se v paprscích X jeví normálně. Bakterie jsou uloženy v jednotlivých dutinkách žíly a jsou neobjevitelné. Mám s sebou malou lékařskou soupravu. Včetně injekční stříkačky. Můžeme ji použít, abychom vyjmuli feromony ze žíly a otestovali je. Až budou testy ukončeny - a jsem si jist, že budou úspěšné, na to jsem vsadil svoji kariéru, - budeme mít prázdnou žílu a všechny komůrky v ní. Bakterie zahynou při styku se vzduchem. Žílu pak naplníme žloutkem z vyvinutého embrya. Buňky by měly přežít zpáteční cestu, ale i když zahynou, nemohou v mém těle zetlít. Také se nikdy nemohou dostat do styku s něčím, co by způsobilo hnilobu. Doma v Prstencích si pak můžeme zjistit, jak aktivovat nebo potlačit jednotlivé geny, aby vznikly další odlišné kasty, tak jako se to dělo v přírodě. Budeme mít miliony dělnic, ozbrojených válečníků, když je budeme potřebovat, snad dokonce i organické raketoplány, vypěstované z přeměněných trubců. Když tohle všechno dokážu, kdo myslíte, že si na mne vzpomene? Na mne a můj malý, nadutý život a malou oběť?"
Zírala na něj. Dokonce ani rozměrné brýle nedokázaly zakrýt její nový respekt a snad i bázeň z něj. "Vy si tedy opravdu myslíte, že to dokážete?"
"Obětuji tomu svůj čas a energii. A očekávám výsledky, doktorko."
"Ale to je únos! A mluvíte o chovu rasy otroků!"
Pohrdavě pokrčil rameny: "Švindlujete se slovy, doktorko. Nechci téhle kolonii způsobit škodu. Mohu ji okrást o trochu práce jejich dělnic, pokud uposlechnou mé chemické příkazy, ale to je tak nepatrná škoda, že se dá přehlédnout. Připustím vraždu jednoho vejce a to není o nic větší zločin, než u lidí potrat. Může se ztráta jediné nitky genetického materiálu označit jako únos? Soudím, že ne. Co se týče toho ostudného nápadu s rasou otroků, ten musím naprosto odmítnout. Tihle tvorové jsou geneticky roboti. Nemohou se stát otroky o nic víc, než laserový vrták nebo tanková loď. V nejhorším případě by se dali považovat za domácí zvířata."
Mirny zvážila výsledek debaty. Už nebyla schopná Afriela snášet.
"To máte pravdu. Tyto obyčejné dělnice určitě nehledí na hvězdy a nesní o svobodě. Jsou to skutečně bezpohlavní stvoření bez mozku."
"Přesně tak, doktorko."
"Zvládnou jen jednoduchou činnost. Jestli ji vykonávají pro vás nebo pro Roj, není v tom žádný rozdíl."
"Vidím, že jste vycítila krásu mé myšlenky."
"A když budou pracovat pro nás," pokračovala Mirny, "naše strana na tom astronomicky vydělá."
Afriel se srdečně usmál, neboť nepochopil sžíravý sarkasmus jejího prohlášení. "A osobní zisk, doktorko... ceněná odbornost člověka, který první použil této metody," vykládal uhlazeně a mírně. "Viděla jste někdy dusíkovou vánici na Titanu? Myslím, že tohle naše sídliště bude větší, mnohem rozsáhlejší než všechno, co jsme si mohli postavit předtím...

Skutečné město, Galino, místo, kde člověk může kašlat na pravidla a když se řekne disciplina, může se rozzuřit..."
"Teď jste to vy, kdo mluví chybně, kapitáne -" doktor
Afriel na chvíli zmlkl a pak se násilně usmál: "A vy mi bořite mé dokonalé vidiny. Ostatně, to, co jsem popsal, byl odchod na zasloužený odpočinek bohatého a slavného muže, ne nějakého poustevníka, který se spokojí sám se sebou... v tom je jistý rozdíl." Zaváhal. "V každém případě, mohu s vámi počítat ve svém plánu?"
Zasmála se a dotkla se jeho ruky. Bylo cosi zlověstného v tom útlém zvuku jejího smíchu, zanikajícím v obrovském rachotu monstrózního trávení Královny...
"Čekáte, že budu schopna odporovat vašim důvodům po dva dlouhé roky? Lépe, když ustoupím hned a uchráním nás oba zbytečných třenic."
"Ano."
"Mimoto, vy nemůžete Hnízdu ublížit. Tady nikdy nevědí, jak něco dopadne. A když bude jejich genetická linie úspěšně zopakována u nás doma, nebude to pro ně žádný důvod, aby se na nás zlobili."
"To může být správné," odpověděl, ale při tom pořád mu v pozadí mysli tanulo to pohádkové bohatství pásu asteroidů kolem Betelgeuse. Přijde den, určitě přijde, kdy se lidstvo bude moci vydat mezi hvězdy hromadně. Pak bude moc dobré znát všechny možnosti každé rasy, která by s ním mohla soupeřit.
"Pomohu vám, jak to nejlíp dokážu," řekla. Po odmlce se zeptala: "Už jste v tomhle místě viděl dost?"
"Ano." A opustili královské komnaty.
"Myslím, že jsem vás zpočátku neměla moc ráda," pravila otevřeně. "Ale teď už je to lepší. Vypadá to, že máte smysl pro humor, což většině bezpečáků chybí."
"To není smysl pro humor," odvětil Afriel zasmušile. "To je smysl pro ironii, která se za něj vydává."
V tom nekonečném proudu následujících hodin nerozeznávali dny. Rozlišovali jen trhané chvíle spánku, kdy spali nejdřív odděleně, ale pak už spolu, držíce se jeden druhého v beztížném stavu. Sexuální dotyky kůže a těla se jim staly záchrannou kotvou lidství, lidství odděleného, odervaného v takové hlubině světelných roků, že pojem vzdálenosti ztrácel jakýkoliv smysl.
Život v horkých, přeplněných tunelech byl zde a teď; ti dva tu byli jak dva mikroby v krevním oběhu, hnáni ustavičným přílivem a odlivem pulsu. Hodiny se měnily v měsíce a sám čas ztrácel smysl.
Feromonové testy byly složité, ale ne neproveditelné. První z deseti feromonů byl jednoduchý shromažďovací stimul, jenž nutil velká množství dělnic, aby se slézaly na jednom místě, tak jak se chemikálie šířila od tykadla k tykadlu. Dělnice pak čekaly na další instrukce. Když nic nepřicházelo, pomalu se rozptylovaly. Práce se stala efektivnější, když byly feromony podávány ve směsi, nebo v řadě za sebou, tak jako příkazy do počítače. Například: číslo jedna - shromáždění, spolu s číslem tři - přemístění. To donutilo dělnice sejít se v některém prázdném sále a pak přejít řízeně do jiného. Devátý výtažek byl nejlépe využitelný průmyslově: byl to příkaz ke stavbě, nutící dělnice, aby sehnaly do houfu tuneláře a bagristy a nasadily je do práce. Jiné byly nepříjemné: desátý provokoval očistné chování, takže dělnice zuřivě strhávaly s Afriela cáry, zbývající z jeho původního oděvu. Osmý posílal dělnice sklízet materiál na vnější straně asteroidu a při své posedlosti sledovat jeho účinky byli oba výzkumníci téměř smeteni davem a vyhozeni do vesmíru. V průběhu zkoušek se brzo přestali bát válečné kasty. Zjistili, že nepatrná dávka šestého ferromonu pošle bojovníky chránit vejce, zrovna jako dělnice posílala, aby je opatrovaly.
Mirny a Afriel si rychle uvědomili, jaké to má výhody a zajistili si své vlastní místnosti, vytvořené chemicky ovládanými dělnicemi a chráněné chemicky ovládanými strážemi. Dokonce si pořídili jednoho specialistu pro vzduchotěsný uzávěr. Jedna dělnice, trvale nadopovaná feromony, pro ně připravovala natrávenou potravu - mateří kašičku. Měli své vlastní houbové zahrady pro osvěžování vzduchu, osázené nejhezčími druhy. Jejich dodavatelka potravy ustavičným přecpáváním a nedostatkem pohybu ztloustla do kulovitého tvaru a visela na zdi jako nestvůrný hrozen.
Afriel byl unaven. Poslední dobou téměř nespal, ani už nevěděl, jak dlouho. Jeho tělesné funkce nebyly tak dobře přizpůsobeny, jako u Mirny, takže byl náchylný k záchvatům deprese a popudlivosti, které jen s námahou potlačoval.
"Investoři se vrátí," říkal. "A už brzo!"
Mirny byla lhostejná. "Investoři..." řekla a připojila nějakou poznámku v řeči chvostoskoků, které nerozuměl. Navzdory svému lingvistickému nadání nikdy Afriel nerozuměl tomu, co říkala složitým žargonem chvostoskoků. Učil se skoro jen z povinnosti: jazyk
chvostoskoků upadal do tak lámané řeči, že už neměla žádná pravidla. Znal jen tolik, aby mohl vydávat jednoduché příkazy a se svou chemickou nadvládou nad bojovníky je dokázal prosadit. Chvostoskoci se ho báli a ti dva mladí, které si Mirny ochočila, se změnili v tučné, přerostlé tyrany, kteří drze terorizovali své příbuzné. Afriel byl příliš zaměstnán hlubokým studiem chvostoskoků a dalších symbiontů. Měl po ruce příliš mnoho studijního materiálu.
"Jestli se vrátí příliš brzo, nestačím dokončit svou poslední studii," řekla anglicky.
Afriel si stáhl své infračervené brýle a uvázal si je pevně kolem krku. "Jsou to omezenci, Galino," řekl a zívl si. "Ti jsou schopni si zapamatovat jen údaje bez souvislostí. Nám zbývá jen klidně čekat, až se budeme moci vrátit. Doufám, že Investoři utrpí šok, až mne uvidí. To oblečení, o něž jsem přišel, bylo pěkně drahé."
"Je tu nuda od té doby, co odletěl roj k páření. Jestli brzo nevyroste v sálech trubců nový, unudím se k smrti."
Prohrábla si špinavé vlasy oběma rukama: "Jdeš spát?"
"Jo, jestli můžu."
"Nechceš jít se mnou? Měla bych ti říci, že ti noví můžou být důležití. Vypadá to, že je to nová kasta. Určitě to nejsou obyčejní trubci. Oči mají jako oni, ale jsou přilepeni na zdi."
"Třeba to nejsou příslušníci Roje. Nejspíš to budou paraziti, kteří jen vypadají jako trubci. Jdi a podívej se. Já tu na tebe počkám."

Poslouchal její vzdalující se kroky. Když si nasadil své infrabrýle, nebyla tma kolem tak úplná a neproměnná. Občas se objevilo slabé světélkování hub, které dozrávaly a vypouštěly výtrusy v místnostech kolem. Přecpaná dělnice se na stěně pomaloučku pohybovala, šelestila a bublala. Upadl do dřímoty.
Když se probudil, Mirny ještě nebyla zpátky. Nebyl tím nijak zneklidněn. Nejdřív navštívil onen originálně uzavřený tunel, kde ho Investoři vysadili.
Bylo to nerozumné, vždyť Investoři vždycky dokonale plnili své smlouvy, ale trpěl obavou, že jednoho dne přistanou, nebudou mít dost trpělivosti na něj čekat a odletí bez něho. Investoři museli počkat, jistě. Mirny je mohla nakrátko zdržet, dokud by ve spěchu nesehnal ošetřovatelku a neukradl vyvinuté vejce
z příslušného sálu. Nejlepší bude, když bude vejce co nejčerstvější.
Později pojedl. Žvýkal kus houby v jednom z těch předních sálů a tam ho našli ochočení chvostoskoci doktorky Mirny.
"Co chcete?" zeptal se jejich dialektem.
"Dárce potravy ne dobrý," zaskřehotal větší z nich a mával předními končetinami v nesmyslných gestech. "Ne práce, ne spát."
"Ne hýbat," řekl druhý. A s nadějí dodal: "Teď jíst?"
Afriel jim každému dal kus houby. Jedli viditelně spíš ze zvyku než z hladu, čímž ho poplašili. "Vezměte mně k ní," nařídil jim. Oba chvostoskoci vyrazili. Lehce je následoval, šikovně se vyhýbaje davům dělnic. Vedli ho několik mil sítí tunelů a místností pro trubce. Pak se zmateně zastavili. "Pryč," řekl jeden z nich.
Sál byl prázdný. Afriel ho nikdy předtím neviděl tak prázdný a bylo velmi nezvyklé, aby Roj takto plýtval obytným prostorem. Pocítil strach.
"Hledejte dárce potravy," zavelel. "Hledejte po čichu!"
Chvostoskoci čenichali bez velkého nadšení podél jedné stěny. Věděli, že nemá žádnou potravu a nebyli ochotní cokoliv vykonat bez okamžité odměny. Nakonec jeden z nich narazil na pachovou stopu, nebo to aspoň předstíral a postupoval po ní přes sál k ústí tunelu.
Pro Afriela bylo velmi obtížné orientovat se v úplně pustém sále, kde nebyl dostatek infračerveného záření. Vyrazil s malým zpožděním za chvostoskokem. Najednou uslyšel řev válečníka a chvostoskokův dušený skřek. Ten vyletěl z ústí tunelu a z jeho rozbité hlavy tryskaly chuchvalce kapaliny. Přeletěl přes celý sál a narazil na protější stěnu se slabým chřupnutím. To už byl mrtev. Druhý chvostoskok se najednou vzchopil k útěku, bezhlavě prchal a ječel žalem a hrůzou.
Afriel se přitiskl pod ústí tunelu a hned se zvedal do dřepu, neboť měl okamžitě promočené nohy. Ucítil ostrý zápach bojovníkova hněvu, čichal feromon tak silně, jak jen člověk dokáže. Tucty dalších válečníků se tu shromáždí během minut, ba vteřin. Za rozzuřeným bojovníkem slyšel dělnice a tuneláře, kteří opravovali tmelem stěnu.
Mohl zvládnout jednoho zuřícího válečníka, ne však dva nebo celý tucet. Odrazil se tedy od stěny sálu a zmizel druhou stranou.
Snažil se najít druhého chvostoskoka, byl si jist, že by ho poznal, už proto, že byl větší než ostatní - ale nedokázal to. S jeho ostře vyvinutým čichem se mu jistě dokázal vyhnout, pokud o to stál.
Mirny se nevracela. Nesčíslné hodiny plynuly. Zase chvíli spal. Vrátil se do sálu trubců. Tentokrát tu byly zesílené stráže, bojovníci, kteří se nezajímali o jídlo a šermovali svými pilovitými spáry, jakmile se přiblížil. Tvářili se, jako by ho opravdu chtěli roztrhat na kusy. Mezi válečníky neviděl žádné jiné symbionty, což bylo zvláštní. Stejně zvláštní bylo, že nevydávali svůj obvyklý zvuk, jakési obří tikání, které uměli jen oni. Obvykle slabý pach agresivních feromonů se linul místností jako mlha.
Vrátil se do svého apartmá čekat a přemýšlet. Tělo Mirny nebylo v pohřebních jamách. Ovšem, zůstávala možnost, že ji mohlo něco sežrat. Dokázal by vysát zbytky feromonů ze své žíly a pokusit se o vpád do trubčího sálu? Předpokládal, že Mirny, nebo to, co z ní zbylo, je v tunelu, kde byl zabit chvostoskok. Nikdy nedokáže ten tunel prozkoumat sám. Byly tu tisíce tunelů, které nedokáže nikdy prozkoumat.
Cítil, že je paralyzován nerozhodností a strachem. Když zůstane tiše sedět, nedokáže nic a Investoři mohou přistát každým okamžikem. Radě Prstenců může o smrti Mirny namluvit, co bude chtít. Kdyby měl genetický materiál s sebou, nemusel by vymýšlet žádné výmluvy. Nemiloval ji, vážil si jí, ale ne tolik, aby ji přijal do svého života nebo do své politické práce. Na Radu si už nevzpomněl hodně dlouho a tato myšlenka ho probrala k vědomí. Bude umět vysvětlit svá rozhodnutí...?
Byl ještě stále zamyšlen, když uslyšel zasyčení vzduchu, jak se živý uzávěr vchodu otevřel. Přišli pro něj tři bojovníci. Nedýmala v nich zloba. Pohybovali se pomalu a opatrně. Znal je příliš dobře, než aby se pokoušel o odpor. Jeden z nich ho opatrně uchopil do svých mohutných čelistí a vynesl ho ven. Pak ho nesl přes trubčí sál a hlídaným tunelem.
Nová, větší místnost na druhém konci tunelu byla zřejmě čerstvě vyhloubena. Byla naplněna téměř k prasknutí zlověstně šplouchající bílou, masitou hmotou. Uprostřed té
jemně skvrnité hmoty byla tlama a dvě velké, blýskavé oči na stopkách. Dlouhá chapadla jako potrubí se pohupovala a svíjela. Vycházela z dvojitého hřebenu kolem očí. Jejich konce byly roztřepeny do růžových malých prstíků.
Jedno z chapadel procházelo skrze lebku doktorky Mirny. Její tělo se napůl houpalo ve vzduchu, změklé jako vosk. Její oči byly otevřené, ale nehybné.
Jiné chapadlo bylo zasunuto v hlavě zmutované dělnice. Měla ještě barvu larvy, byla svraštělá a zdeformovaná a její ústa měla vzhled vrásčitých lidských úst. V ústech byla jakási skvrnka, připomínající jazyk a bílé hřebínky napodobených zubů. Oči to nemělo.
Ale promluvilo to hlasem doktorky Mirny: "Kapitáne doktore Afrieli..."
"Galino!"
"Nemám takové jméno. Můžete mne oslovovat jako Roj."

Afriel začal zvracet. Ústřední hmota byla nesmírná hlava. Její mozek téměř vyplňoval sál. Zdvořile čekala, dokud neskončil.
"Tak jsem znovu procitl," řekl Roj zasněně. "Jsem rád, že nebezpečí, kvůli kterému jsem byl zrozen, není vůbec velké. Naopak, je to typ ohrožení, který se pro mne stal už téměř rutinou." Šetrně zaváhal. Tělo Mirny se pomalu pohybovalo; její dýchaní bylo nelidsky pravidelné. Oči se otevřely a zavřely. "Další mladá rasa."
"A co jste vy?"
"Já jsem Roj. To jest, jsem jedna z jeho kast. Jsem adaptovaný nástroj. Moje specialisace je inteligence. Nejsem často zapotřebí. Je dobré být znovu potřebný."
"Byl jste tady celou tu dobu? Proč jste nás nepřivítal? Mohli jsme s vámi jednat. My nezamýšlíme nic špatného." Vlhká ústa na konci chapadla vyrobila zvuk smíchu.
"Stejně jako vy mám potěšení z ironie," řekl Roj. "Ocitl jste se v nádherné pasti, kapitáne - doktore. Chtěl jste donutit Roj, aby pracoval pro vás a vaši rasu. Chtěl jste nás chovat a studovat a využívat. Je to skvělý plán, ale my jsme na totéž přišli už dlouho před tím, než vaše rasa vůbec začala existovat."
Pohnuta panikou, Afrielova mysl běžela horečně, jako o závod. "Jste inteligentní bytost. Nemáte žádný důvod nám ubližovat. Nechte
nás spolu promluvit. My vám pomůžeme."
"Jistě," souhlasil Roj. "Vy budete užiteční. Paměť vaší společnice mi říká, že tohle je jedno z těch nepohodlných období, kdy galaktická inteligence přímo bují. Inteligence je velké trápení. Je pro nás zdrojem všech nesnází."
"Co tím chcete říct?"
"Vy jste mladá rasa a vkládáte do svého důmyslu velké naděje," řekl Roj. "Jako obvykle, nějak jste si neuvědomili, že inteligence není zrovna nejlepším nástrojem k přežití..."
Afriel si setřel s tváře pot. "My si vedeme dobře. My jsme přišli k vám, a to v míru. Vy k nám přijít nemůžete."
"Právě to mám na mysli," pravil Roj zdvořile. "Tohle nutkání expanze, výzkumu, vývoje je právě to, co vás vyhladí. Naivně předpokládáte, že můžete svou zvědavost sytit neomezeně. To je stará historie, toho už se snažily dosáhnout mnohé rasy před vámi. Za tisíc let - možná trochu později - váš druh vymře."
"Chcete nás vyhladit, že? Varuji vás, to nebude lehká záležitost."
"Znovu jste se netrefil. Vědění je síla! Domníváte se, že takové malé křehké tělíčko, jako máte vy - vaše primitivní nohy, vaše směšné paže a ruce, váš skrovně zvrásněný mozeček - že dokážou pojmout všechnu tu sílu? Určitě ne! Vaše rasa se ničí sama. Původní lidská forma už zastarala. Vaše vlastní geny jsou pozměněny a vy sám, kapitáne - doktore, jste jen nepovedený pokus. Za sto let budete relikvie. A za tisíc let už po vás nezbyde ani vzpomínka. Vaše rasa jde stejnou cestou jako tisíce jiných před vámi."
"A jaká je to cesta?"
"To já nevím," věc na konci chapadla Roje se zachichotala. "To leží mimo moje poznání. Všechny ty rasy něco objevily, něco se naučily a tím se dostaly mimo moje chápání. Možná už překročily hranice samotného bytí. V každém případě nikde nedokážu vycítit jejich přítomnost. Zdá se, že nic nedělají a do ničeho nezasahují; podle všech hledisek a výsledků to vypadá, že jsou mrtvé. Vyhynuly. Mohli se také stát bohy nebo duchy. Ani v jednom případě si nepřeji být jedním z nich."
"Pak ale... když vy..."
"Inteligence je velice dvousečný meč, kapitáne - doktore. Je užitečná
jen do určitého okamžiku. V záležitostech života je spíš překážkou. Život a inteligence se nedají směšovat. Nejsou tak těsně spojeny, jak vy dětinsky předpokládáte."
"Ale vy přece - vy jste rozumná bytost -"
"Jsem jen nástroj, jak už jsem řekl." Mutovaná obluda na konci jeho ramene vydala povzdech. "Když jste začal své pokusy s feromony, královna zaznamenala chemickou nerovnováhu. To spustilo jisté genetické moduly v jejím těle a tak jsem byl znovuzrozen. Chemická sabotáž je problém, který se nejlépe řeší pomocí inteligence. Já jsem dokonalý mozek, jak vidíte, zvlášť projektovaný tak, aby byl mnohem inteligentnější než mladé civilizace. Za tři dny jsem si plně uvědomil sám sebe. Za pět dnů jsem vyřešil všechny základní rysy svého těla. Je v nich geneticky zakódována historie mé rasy. Během pěti dnů a dvou hodin jsem se seznámil s problémem a zjistil, co je třeba udělat. Teď to dělám. Je mi šest dnů."
"Co máte v úmyslu?"
"Vaše rasa je výbojná. Předpokládám, že nejpozději za pět set let tu bude a bude s námi chtít soupeřit. Pravděpodobně ještě dřív. Bude nutno vypracovat důkladnou studii takového soupeře. Zvu vás dva, abyste se natrvalo připojili k naší komunitě."
"Co tím míníte?"
"Navrhují vám, abyste se stal symbiontem. Pro mě jste samec a samice, jejichž genetika je uměle pozměněna, a tudíž bez závad. Vytvoříte perfektní chovný pár. A mně ušetříte spoustu problémů s klonováním."
"Vy si myslíte, že zradím svou rasu a budu pro vás plodit otroky?"
"Máte svobodnou volbu, kapitáne - doktore. Zůstat inteligentní a živý, nebo se změnit v nemyslící loutku, jako je teď vaše partnerka. Převzal jsem ovládání všech jejích nervových funkcí. Totéž mohu udělat s vámi."
"Mohu se zabít."
"To by mi přineslo jisté problémy, protože bych musel vyvinout techniku klonování. Technika, i když bych ji dovedl zvládnout, je pro mě bolestivá. Jsem genetický výtvor, mám v sobě zabudované jištění, abych nemohl ovládnout Hnízdo pro své vlastní účely. To by mne uvrhlo do té samé pasti pokroku, jako ostatní inteligentní rasy. Ze stejného důvodu je limitováno trvání mého života. Budu žít jen tisíc let, dokud krátký záblesk energie vaší rasy nepomine a

znovu nezavládne mír."
"Jenom tisíc let?" Afriel se hořce zasmál. "Co bude pak? Pobijete moje potomky, předpokládám, protože už pro ně nebudete mít použití."
"Ne. Nevyvraždili jsme žádnou z patnácti ostatních ras, které jsme studovali pro svou obranu. Nebylo to nutné. Podívejte se na toho malého tvora, který se vám vznáší u hlavy a živí se vašimi zvratky, kapitáne - doktore. Před pěti sty milióny let se před jeho předky třásla celá galaxie. Když nás napadli, poštvali jsme proti nim jejich vlastní druh. Ovšem, nejdřív jsme je upravili pro naši stranu, takže byli ostřejší, pevnější a přirozeně dokonale oddáni nám. Naše Hnízda byla jediný svět, který znali, proto bojovali se zápalem a vynalézavostí, které jsme my nemohli nikdy vyvinout... Kdyby nás vaše rasa přišla vykořisťovat, udělali bychom přirozeně totéž."
"My lidé jsme jiní."
"Ovšem."
"Tisíc let tady nás nezmění. Vy zemřete a naši potomci ovládnou toto Hnízdo. Všechno to tady budeme mít pod kontrolou během několika generací. A temnota nám v tom nezabrání."
"To jistě ne. Vy tu nepotřebujete oči. Vy tu nepotřebujete nic."
"Vy si dovolíte nechat mne naživu? Učit mé děti to, co budu chtít?"
"Určitě, kapitáne - doktore. Uděláme vám tu laskavost, opravdu. Za tisíc let budou vaši potomci tady jedinými zástupci lidské rasy. My jsme tak velkodušní ve své nesmrtelnosti, že se postaráme, abychom vás zachovali."
"Mýlíš se, Roji. Mýlíš se v názoru na inteligenci a ještě v lecčems jiném. Možná, že jiné rasy můžete změnit na své parazity, ale my lidé jsme jiní."
"Určitě. Přijímáte tedy?"
"Ano. Přijímám vaši výzvu. A porazím vás."
"Skvělé. Až se vrátí Investoři, chvostoskoci jim řeknou, že jsme vás tu zabili a poradí jim, aby se nevraceli. Oni se nevrátí. Příště už tu přistanou lidé."
"Když vás nedokážu porazit já, oni to zvládnou."
"Snad." Povzdychl si. "Jsem rád, že jsem vás neabsorboval. Tyhle hovory s vámi by mi chyběly."

přeložil Josef Dušek